Det, der bestaar.

Bor Guds Ord bestaar evindelig (Es. 40, 8).

Den tidligere Forfølger forfølges.

Men hans Disciple toge ham ved Nattetid og bragte ham ud gennem Muren, idet de firede ham ned i en Kurv.

Ap. G. 9, 25.

Læs Kap. 9, 20—31.

Som allerede nævnt „spurgte Saulus straks ikke Kød og Blod til Raads" (Gal. 1, 16). Da han var overbevist om, at Jesus af Nazareth var Messias og Guds Søn, var han ogsaa straks aigjort for ham. „Straks prædikede han i Synagogerne, om Jesus, at han er Guds Søn," begynder vort Afsnit.

Men alle, som hørte det, forbavsedes og sagde: „Er det ikke ham, som i Jerusalem forfulgte dem, der paakaldte dette Navn, og var kommen hertil for at føre dem bundne til Ypperstepræsten", læser vi videre.

Vi lægger Mærke til, at Saulus straks prædikede om Jesus, at han er Guds Søn. Det var hans første Prædikens simple men slaaende Indhold.

Det var jo det modsatte, han jor havde troet, hvorfor han havde forfulgt dem, derefter hans Overbevisning tilbad et blot Menneske, der var forkastet af sit eget Folk. Nu maa han raabe det ud for de andre, der er hildet i samme Vildfarelse, som han selv før var hildet i, at den forkastede, den korsfæstede Jesus er Guds Søn.

Men just denne hans Prædikens Indhold var skikket til at ramme og vække Forbavselse, dels paa Grund af dens korte, bestemte Indhold, men maaske særlig for det Omslag i Saulus' Liv, den var Udtryk for.

Videre læser vi: „Men Saulus voksede i Kraft og gendrev Jøderne, som boede i Damaskus, idet han beviste, at denne er Kristus."

Hvor længe Saulus var i Damaskus, siger Lukas ikke, men her maa vi gøre opmærksom paa, hvad Saulus selv skriver: . . . . . „men jeg drog bort til Arabien (et i Sydøst for Damaskus liggende Bjergland, Hauran) og vendte atter tilbage til Damaskus" (Gal. 1, 17).

Hvor længe Opholdet i Arabien varede, siges ikke, men det maa sikkert sættes i Forbindelse med, hvad her siges i Begyndelsen af Vers 22: „Men Saulus voksede i Kraft."

Han har følt Nødvendigheden — efter sin første Prædiken i Damaskus, som vakte saadan Forbavselse — af at modnes i Stilhed en Tid, og da han saa atter vendte tilbage til Damaskus, var han vokset i Kraft, saa han ikke alene kunde vække Forbavselse, men gendrive Jøderne og bevise, at Jesus var Kristus.

Der var nu hengaaet tre Aar siden Saulus' Omvendelse (Gal. 1, 18), og da Jøderne i Damaskus ikke kunde staa for Saulus' Beviser, tyede de til samme lumske Udflugt som før, naar de laa under i en Strid og ikke vilde lade sig overbevise — de holdt Raad om at slaa ham ihjel.

De fik endog Byens romerske Statsholder til at bevogte Statens Porte Nat og Dag, saa de kunde være sikre paa, at de havde deres Mand (2. Kor. 11, 32).

Men Kærligheden er opfindsom. Saulus' Disciple tog ham ved Nattetid og bragte ham ud gennem en Luge (2 Kor. 11, 33) i Muren og firede ham ned i en Kurv. Selv om Mennesker lægger de bedste Planer, formaar de ikke at forstyrre Guds Værk.

Det var nu som sagt tre Aar, siden Saulus var bleven omvendt, og nu drager han op til Jerusalem,

Saulus var — saa vel som de tolv Apostle — udvalgt og kaldet til sit Apostelembede direkte af Jesus selv, hvad han flere Gang hævder (se særlig Gal. 1, 12); derfor behøvede han ikke straks at rejse op til Jerusalem at se de andre Apostle.

Rimeligvis har han ogsaa anset det som en Nødvendighed at befæste sit Kald i andre Disciples Betragtning ved en Tids Virksomhed, før han vendte tilbage til Jerusalem.

I hvert Fald viser en saadan Nødvendighed sig, da han kommer til Jerusalem og forsøger at holde sig til Disciplene; de frygtede alle for ham, da de ikke troede, at han var en Discipel.

Saa tog Barnabas — han, der solgte en Ager og lagde Værdien for Apostlenes Fødder (4, 36—37) og som var med Paulus paa dennes første Missionsrejse — sig af ham, førte ham til Apostlene og fortalte om hans Omvendelse, og hvad han havde gjort i Damaskus.

Siden gik Saulus ind og ud med dem i Jerusalem og vidnede frimodigt i Herrens Navn.

Skønt Saulus' Ophold i Jerusalem varede kun 15 Dage (Gal. 1, 18), talte og tvistede han med Helenisterne (græktalende Jøder) der.

Men det gik ham ikke bedre her end i Damaskus; „de tog sig for at slaa ham ihjel", det vil naturligvis sige, at de satte sig for at gøre det.

Men ogsaa her forstyrredes deres Anslag; da Brødrene fik det at vide, førte de ham ned til Kæsarea og sendte ham videre til Tarsus, hans Fødeby.

Vort Afsnit slutter: „Saa havde da Menigheden Fred over hele Judæa og Galilæa og Samaria, og den opbyggedes og vandrede i Herrens Frygt, og ved den Helligaands Formaning voksede den."

Saulus med sin vældige Begavelse, sin utrømmelige Nidkærhed og sin Udelthed var en forbavsende Kraft paa den Side, hvor han var.

Derfor følтes det gennem hele Judæa, Galilæa og Samaria, da han blev omvendt, da hans Indflydelse blev flyttet over paa Kristendommens Side.

Det var ikke Jødernes Had mod Kristus og hans Disciple, der lagde sig, det ser vi af Forfølgelsen mod Saulus baade i Damaskus og i Jerusalem.

Men Forfølgelsen havde mistet sin dygtige, ivrigste, ja rasende Leder, og saa fik Menigheden Fred, og det blev dem til Velsignelse—den baade opbyggedes, vandrede i Herrens Frygt og voksede.

— — —

Sluttelig skal vi henlede Opmærksomheden paa forskellig Slags Vantro.

Saulus var vantro i Forhold til Kristus. Men — da han blev overbevist om, at Jesus levede og var, hvad han havde givet sig ud for, og hvad hans Disciple forkyndte ham at være, saa var han straks omvendt.

Den Slags Naturer kender vi flere af, f. Eks. David, Peter. Det var svært for David at bekende, da Profeten Natan kom til ham, og Peters Gang over Kedron var ikke let. Sikkert var det ogsaa svært for Saulus at gøre Skridtet over paa Jesu Side. Vejen er da ikke at spørge Kød og Blod til Raads, men Samvittigheden.

Den Slags Mennesker ved Herren Raad med.

Men de andre — de der, naar de bliver overbevist, sat fast, tier, som Jesu Fjender gjorde og siden lagde Planer imod hans Liv, eller som Saulus' Fjender gjorde baade i Damaskus og i Jerusalem, dem er der intet Raad med — de vil staa imod.

Hjemløs.

Tale af Past. Kr. Anker ved Studenternes Friluftsmøde i Blair, Søndag den 16. Maj.

I Følge med Jesus gaar en Dag en Flok Mennesker hen ad Vejen. Ud fra Flokken kommer en hen til Jesus og siger: „Herre, jeg vil følge dig, hvor du gaar hen." Og Jesus sagde til ham: „Ræve har Huler, og Himmelens Fugle har Reder, men Menneskens Søn har ikke det, han kan helde sit Hoved til" Luk. 9.

Manden, som hin Dag bad om eller tilbød Følge, maa jo have været grebet af Jesus. Og helt overfladisk kan dette ikke have været. Det synes, som han nok har tænkt, at det ikke blev saa lette Veje, han i det Følge kom ind paa. Hans: „hvor du gaar hen" peger sikkert ikke paa de lette Kaar.

Men at han havde tænkt sig saa svære Kaar, som Herren med sit Ord antydede, er næppe troligt. „Som Herren er, saa følger ham Svende." Som Herrens Kaar var, maatte hans Følge blive. Denne Slutning kunde Manden snart drage. Fulgte han saa? Eller trak han Foden tilbage og sænkede det ildfulde Blik? Vi ved det ikke. —

Det første Indtryk, man faar af Herrens Svar, er: Hvor var han dog fattig! Ikke en Hule, ikke en lille Rede. Krybben, Korset, Graven — laant alt sammen. Vi vidste det jo før. Vi har jo hørt og læst, at han blev fattig for at gøre os rige. Men alligevel — saa fattig!

Tænk, om han, der ejer alt, var kommen til Verden i rige Kaar! — Hvorfor havde han her i Verden ikke det, han kunde helde sit Hoved til? Fordi han ikke vilde have det. Hvorfor vilde han ikke have det? Fordi han vidste, at det ikke kunde bære; det vilde give efter alt sammen.

Men det er ikke blot eller særligt sin Fattigdom i Verden, som Herren udtrykker i disse Ord; men det er dette, at han er en fremmed, en hjemløs i Verden. Ingen i Verden har maattet føle sig fremmed og hjemløs som han. Ikke blot en enkelt Gang nu og da; men hele Vejen, hvor han gik, og hvor han saa vendte sig hen. — Mennesket føler sig mest ensom og hjemløs, naar det giver det bedste, der lever i det, saa ærligt og inderligt det kan, i Ord til andre Mennesker, og saa Ordet ikke giver Genklang eller Genlyd i disse. Hvor har Missionærer men ogsaa Præster og andre ikke lidt her. Hvorfor klagede Elias: „Jeg er ene tilbage?" Fordi hans Tale ikke gav Genlyd i Folket. Gav den ogsaa en svag Genklang en enkelt Gang, saa overdøvedes denne snart igen af andre Toner.

Der er noget, man kalder „Forstaaelsens Glæde". Man sidder og arbejder paa at løse en matematisk Opgave. Tilløb paa Tilløb, Løsningen vil ikke lade sig finde. Til sidst, efter maaske Timers Famlen lykkes det, og Forstaaelsens Glæde gennemrisler en. — Man hører Ordet, men det synes, som det er uden for eller ved siden af en. Pludselig kommer et Glimt. Som en Straale borer Ordet sig ind, lyser op over noget, som jor var mørkt eller dunkelt. Vi er helt med. Det er, som Ordet er noget af en selv dybest inde. Forstaaelsens Glæde springer ud som en Blomst i Vaar for Solens Glød, levende Varme gennemstrømmer en, og det er som Aandedraget vil standse. Saa bryder det sig Vej, og man aander i stærke, dybe Drag, som kun Livet selv kan aande.

Man taler til Mennesker, eller med et enkelt Menneske. Men det er som en Banken paa en lukket Dør med Slaa for. Man prøver stille og stærkt; men lukket er lukket. Men hvad er det? Var det lydende Skridt, man hørte der indenfor, og se nu — Døren aabnes, ganske vist bare en lille bitte paa Klem — maaske for nemmere at kunne lukkes igen. Men der er et Øre i Dørsprækken, som lytter. Ord for Ord aabner Døren mere og mere. Til sidst aabnes den helt — der holdes ikke en Gang i Haandtaget. Fri Adgang for Ordet. Fri Modtagelse. Forstaaelsens Glæde springer ud paa begge Sider af Dørtrinet. Er det saa underligt, at Apostlen Paulus, der gik med Ordet ud i den vide, vide Verden med de mange lukkede Hjertedøre, bad selv og bad andre om at bede, „at Gud vilde aabne ogsaa os en Dør for Ordet."

En Fader i sine bedste Aar havde ligget syg og hjælpeløs et Par Aar. Spurgt om det ikke var forfærdelig svært, svarede han: „Aa nej, det maa jeg ikke sige. Der er ikke noget saa svært, naar man bliver forstaaet baade af Gud og Mennesker." Hustruen strøg ham paa den blege, magre Kind, og Børnene stod omkring Sengen med de duggede Blikke varmt hæftet paa Faderen. Den syge Mand kunde uden denne Forstaaelse have ligget som en fremmed og hjemløs i sit eget Hjem. — Hvad er da Forstaaelse? Det er Modtagelse.

Eller rettere: det er gensidig Hengivelse og Modtagelse. Og jo mere dette lykkes stadigt i gode og svære Tider, jo mere vil Forstaaelsens Glæde have roligt Tilhold. En blot Tankens Forstaaelse naar blot Overfladen. For man lever ikke, som man tænker, men man tænker, som man lever. Tankerne gror paa Hjertets Jordbund, og som denne er, bliver Tankerne.

Men nu Jesus Kristus. Han kom ikke til fremmede men til sine egne. Men de modtog ham ikke. Derfor ingen Forstaaelse eller Forstaaelsens Glæde. Derfor havde han ikke det, han kunde helde sit Hoved til. Derfor var og blev han en fremmed og hjemløs i Verden. — Hvad han led under dette kan ikke maales af os, der har saa meget af Verden og saa inde i os, saa Verden i det ydre ikke falder os saa svær. Vi har saa lidt baade af Modtagelsens og Hengivelsens Trang. Hvor hans Personlighed, der helt var Hengivelse og Modtagelse, kunde holde dette ud — selv Gudsforladtheden — forstaar vi ikke helt. Men en Lidelse uden nogen Sammenligning har det været.

Men saa hans nærmeste Venner? Fandt han ikke der Forstaaelse? Aa jo — men det var smaat.

„Bethania du lille By,
Som gav vor Herre Vennely,
End grønnes frisk det Kløverblad.
De tre, den fjerde gjorde glad."

Saadan synger Digteren om et af de bedste Hjem, Herren gæstede her paa Jord. Ofte, naar Jesus om Dagen i Jerusalem maatte døje Kulde, Hykleri og Overfladiskhed, har han tænkt: „I Aften vil jeg gaa ud til Bethania". Og derude har de vel ofte baade tænkt og spurgt: „Mon Jesus ikke kommer herud i Aften?" Har nok ogsaa spejdet efter ham ad den kendte Vej. Modtagelsens Glæde var nok der saa stor og ægte, som man finder den hos fyndige Mennesker. Men alligevel, ogsaa der greb Mislydens skurrende Tone forstyrrende ind i den stille, sagte Susen, der lifligt aabner Menneskehjerter for det ene fornødne. — Og da Lazarus var død, havde ligget fire Dage i Graven—stinkende allerede, — hvor maatte Jesus arbejde — ikke for at faa Lazarus til Live, men for at faa Vantroen ud og Troen til Live og i Vækst hos Søstrene. Jesu græd den den Gang. Nogle af Jøderne mente, han græd over Lazarus. Andre kom i Tanker om noget andet. Men hvorfra skulde Jøderne forstaa disse Taarer? De forstod jo ikke engang Taarerne over Jerusalem. Det skulde man da ellers tro, var ikke saa svært at forstaa for en ærlig Jøde.

Men der var et andet Kløverblad, som stod vor Herren meget nær. Peter, Jakob og Johannes. At Herren glædede sig, naar det, han havde saaet i disses og andre Venners Hjerter, pippede frem som en Spire, der strøbte mod Solen, det ser vi af og til. Men der var saa meget andet, der maatte gøre ham saa ondt selv hos hans nærmeste. Han udbryder en Gang over for den forvendte Slægt: „Hvor længe skal jeg være hos eder og taale eder." Læs hele Luk. 9. Kap.

Men var det svært at taale Slægtens Forvendthed, saa maatte det muligt være endnu sværere at taale den hos dem, der stod ham nærmest. Naar han som den største og dog som den mindste tjente en mere end utakнemmelig Verden til sidste Suk, saa tænkte de nok ofte paa, talte derom, trættedes derover, hvem af dem der skulde være den største—og han maatte taale det. Hvilken Lidelse! — Selv den sidste Aften, da han maatte lutte sit Følge og sin Holden Skole for dem paa den Maade, og hvor han udøser hele sit rige Frelserhjerte baade mod Himmel og Jord, hvor lidt blev han forstaaet af sine nærmeste blandt Jordens Børn! — Han sang sin Lovsang, før han gik til sin sidste Strid og Lidelse — bad dem paage med ham, men de slumrede ind Gang paa Gang. Da han blev grebet, og de vilde forsvare ham, tænkte de paa Sværd. Han tænkte paa sin Faders Engle, om saa ikke de være. Hvilken Modsætning! Saa ilsnede de alle, og han maatte træde Persekarret alene. — Fremmed, hjemløs og ene! — Hvor er dog den ægte Kærlighedsgang i Verden sær. Det er sandt, at han er den første og bliver den sidste. Ingen som han i Kærlighed og derfor ingen som han i Lidelse. Men ellers har ikke saa faa gaaet noget af den Vej før ham og mange sier efter ham. Og jo mere ægte de var i Lighed med ham, jo mere lignede ogsaa baade deres Veje og Kaar hans.

Tidlig begyndte Herrens Folk at føle sig som Udlændinge, fremmede Gæster i Verden. Det kan lønne sig ud fra Hebr. 11, 13 at se efter, hvordan den Følelse rører sig hos Guds Folk baade i den gamle og ny Pagt. Denne Følelse er ægte nok, kristeligt talt. Hvor ægte den er hos dig eller mig, det bliver en hel anden Sag. Paulus var romersk Borger, og han var Jøde, saa det betød noget, og saa var han Hedninge-Apostel, virksom som ingen af hans samtidige; men med alt dette, saa tog han sit Borgerskab i Himlen og vilde gerne have andre — ogsaa os — til at gøre det samme. Hvorfor? „Fremmed, Gæst og Udlænding" — „bedre at gaa bort og være med Kristus."

Skulde man tænke paa et Sted og en lille Stund, hvor Jesus følte sig mest hjemme paa Jorden, saa maatte det vel være paa Forklarelsens Bjerg, for der fik han Besøg fra den anden Side, hjemme fra. Hans Guddomsherlighed straalede ud, og himmelsk Luftning indaandedes i næsten fulde Drag. Folkeføreren og Ildprofeten havde saa ofte gaaet sig trætte hernede, saa de vidste noget om, hvad det var. Men deres Gud havde styrket dem. Moses døde skuende ind i det forjættede Land, hans bedsteDrømmes Land. Elias med sin Ildsjæl fo'r til Himlen i Ildvogn. De mødige Fjed var glemte, Længselen stillet. Men nu kom de i et kort Besøg, talte med Jesus om hans Udgang der oppe i Jerusalem. Hvordan de talte om denne ved vi ikke; men Samtalen maa have kredset om to Ting: Det Fuldbragte, Jesus vilde give og saa hans Hjemfart. Naar du læser hans ypperstelige Bøn Joh. 17 Kap. 4—5 Vers, saa hører du, hvor han taler om den fuldendte Gerning og beder saa inderligt om at komme hjem til sin Fader med den Herlighed, han havde hos ham, før Verden var til. Og han kom hjem. Bereder nu Sted, et Hjem, for sine. Men er ogsaa med sine her, bereder dem Fred i Hjertet midt i Verdens Trængsel og Hjemløshed. Hans Venner gik ud til alle Verdens Sider med Korsets glade Budskab. De var fremmede i Verden som han og blev behandlede derefter.

Saa kom der en Tid, da Kirken blev en Magt i Verden, men saa blev Verden til Gengæld nok ogsaa en Magt i Kirken. Flertallet af Kirkens Folk følte sig ikke som fremmede og Udlændinger i Verden, og Verden følte sig nogenlunde hjemme i Kirken. Fornemme Retninger, fattige og smaa i deres Begyndelse men stridende i det gamle Spor, kom frem Gang paa Gang i de kristnede Lande. Men naar de voksede i Tal og Indflydelse, og man fik nogen Lyst til at tælle de utallige af Tilhængere, saa regnedes der nok ofte alt for meget med Skal i Stedet for Kerne, og Facit blev derefter. Hvor har man ofte taget uaandeligt paa aandelige Sager. Jordslig Aand paa Verdens Maade med kristeligt Skær afgjordes mangt og meget, og Frugten blev derefter. Og Herrens Aand „blev tidt dog i hans Fødestavn, den store ubekendte." Hvad har denne Aand, som man ikke skulde „bedrøve" ikke „modstaa" ikke „udslukke", hvad har den ikke maattet taale?

Menneskens Søn, Guds Søn, vor velsignede Frelser havde i Verden hverken i det ydre eller indre det, hvortil han kunde holde sit Hoved, maatte taale, hvad intet Menneske har ret Begreb om. Og alligevel holdt og holder han ud. Den Dag i Dag udtaler han sit „Fuldbragt" og lægger Hjemlængsel i sine. Hvor er han dog god og elskelig. Ja, han er god. Om man brugte alle de bedste Tillægsord, der findes i vort Sprog, de vilde ikke helt forslaa til at betegne hans Frelserkærlighed. Vort Sprog er bleven fattigt som alt andet i os. Derfor saa meget usigeligt. Moses og Elias paa Bjerget kunde nok bedre udtale sig, saa Forstaaelsens Glæde sprang ud i Glans fra Jord og Himmel. Maaske var den bedste Del af Tungetalen i gamle Dage et Forsøg paa, et Tilløb i Retning af tilbedende at ville udtale det usigelige om af Herrens Godhed.

Menneskene har saa svært ved at blive enige med hverandre. Svært ogsaa for dem at blive enige med deres Gud og Frelser. Maaske er det endda allersværest at blive rigtig enig med sig selv. Da den fortabte Søn blev fuldt enig med sig selv derude, saa var han vore det værste. Se, hvor det hjalp over hele Linien. Det var, som alt bare ventede paa dette. Kunde vi ikke blive enige med os selv om, at vi vil elske ham, som elskede os først." Enige med os selv om, at vi vil bede ham om at hjælpe os til, at det mere og mere maa blive Sandhed for os at sige: „Herre, jeg vil følge dig, hvor du gaar hen, for jeg er som du en fremmed Gæst, en hjemløs her, mit Borgerskab er i Himlen."

Danmarks-Korrespondance.

De dansk-Vestindiske Øer.

Tilstandene er haabløse.

Kbhvn., d. 28. Apr. 1915.

I Anledning af den fremkomne skarpe Kritik af Forholdene paa vore vestindiske Øer har vi talt med en nylig hjemvendt Landsmand, der som Ingeniør har opholdt sig i længere Tid paa St. Thomas. Han fortæller følgende om Tilstandene derovere:

Megen Skyld i, at det er saa vanskeligt at faa gennemført Forbedringer o. lign. i Forhold derovre, har den gammeldags Administrationsmetode; men ogsaa de bosiddende Forretningsfolk og andre er imod Forandringer i moderne Aand, f. Eks. paa Handelslivets Omraade. Mulig sløver Klimaet Folk, saa de taber Energi og Initiativ og dermed ogsaa Tilbøjeligheden til at se noget nyt vokse frem.

I gamle Dage, da der af forbisejlende Skibe ikke stilledes saa store Krav til de derboende Skibsproviantører, kunde Forretningsmaaden maaske være god nok; Vand- og Isforsyninger, — saavel som til Dokningsforhold forslaar en gammeldags Forretningsgang som den stadig raadende selvfølgelig ikke. Skibe maa ofte sejle videre efter en foretagen ganske interimistisk Reparation eller med meget mangelfulde Forsyninger paa de nævnte Omraader. Navnlig er Isværket ganske utilstrækkeligt forsynet med Is, og meget sløjt ledet; ofte er Værket standset i maanedvis, saa Aftagere forgæves henvender sig til det om Is, et Stof, der jo paa de Breddegrader er komplet uundværligt saavel for Beboerene som for de forbipasserende Skibe.

Med Hensyn til Planteagerne, da ligger de fleste af disse brak, og kun faa af dem, der er i Drift, betaler sig, og det endda ikke særlig straalende. Mulig vilde et forbedret Afvandingssystem kunne fremkalde en Forandring til det heldigere, idet Regnforholdene navnlig i de senere Aar har været meget usikre, Regnen udebliver enten ganske eller kommer for sent til at gøre Nytte. Men Ulykken er jo, at Jorden gennem fejl og ensidig Drift er udpint og ikke kan give noget mere. Hvad Arbejdskraften paa Plantagerne angaar, da er dennes Kvantitet saavel som Kvalitet — bl. a. som Følge af overdrevent Drikkeri — bleven ringere med Aarene, idet den bedste Del af den sorte Arbejderbefolkning søger ud, lokkede af højere Lønningsforhold paa andre Magters Besiddelser, særlig San Domingo. Der kommer saaledes Skibe, udrustede i dette Øjemed, til Øerne; de afhenter Negre i Skarevis, der bortfæster sig for længere Tidsrum og kun vender tilbage og tager Ophold i deres Hjemstavn imellem „Kampagnerne".

Et andet uheldigt Forhold er Gendarmeriet, der optager ofte mindre heldige Elementer, som ikke taaler Opholdet derovre og bliver syge baade af Daarligheder, de ikke kan gøre for, og af selvforskyldte Svagelighed; Drikkeriet florerer saaledes ret kraftigt, og Kønssygdomme er meget udbredte.

Handelsfolk og andre bosiddende Borgere derovre stiller sig meget tvivlende overfor den Mulighed, at de i de senere Aar udfoldede private Bestræbelser herhjemmefra vil sætte virkelig Frugt. Ej heller er der Enighed om, at Panamakanalens Besejling vil skabe nogen betydeligere Fremtid for Øerne.

Det opførte Kajanlæg vil jo nok give en Del Arbejdere Brødet, men nogen virkelig Forbedring af de økonomiske Forhold derovre vil næppe kunne fremskaffes, før St. Thomas faar et Havne- og Dokanlæg som det i sin Tid projekterede.

Danmarks Brugsforeninger.

I Efteraaret 1914 var der ialt 1562 Brugsforeninger i Danmark, og naar denne Bevægelse til næste Aar kan se tilbage paa 50 Aars Udvikling, vil det være et ganske antageligt Antal Medlemmer, der efterhaanden er naaet frem til at slutte sig til denne praktiske Fællesbevægelse.

Det var dog først efter 1885, at

En god Anledning.

Kunde De ikke have Lyst til at faa et eget Hjem i Polk County, Minn., tæt ved en trivelig Jernbaneby. Det kan ske ved at betale $500 ned og $1.00 eller mere per Acre om Aaret derefter. Selskabet vil skaffe Dem alle de Køer og Svin, De kan føde paa Farmen Skriv til

Robinson Realty
Blair, Nebr.

TIL HJEMSØGERE:

Vi er Ejere af henved 5,000 Acres godt uopdyrket og tildels ryddet Farmland i Pine County, beliggende 8 til 15 Mil fra Byen og nærved gode Landeveje, som vi vil sælge til virkelige Settlere for $15.00 til $20.00 pr. Acre paa meget favorable Vilkaar og lette Afbetalinger. Skriv paa engelsk efter nærmere Oplysninger til:

CLOVER LEAF LAND & CATTLE CO., Hinckley, Minn.

UOPDYRKET LAND I PINE COUNTY

i skandinaviske Settlementer, egnet for blandet Jordbrug, nær ved Byer fra $15 Acren og højere. Ligeledes en større Landtrakt nær Askov billigt til Salg paa lette Betalingsvilkaar. Skriv efter Beskrivelser o. s. v. til:

J. T. MICHAELSON, Hinckley, Minn.

Ben Hur.

En ny Udgave af Lew Wallaces berømte Bog „Ben Hur" er nylig udkommen i Danmark og findes nu paa Lager hos undertegnede.

Udgaven er delt i tre Dele og hver Del særskilt kartonneret. Der er altsaa egentlig 3 Bind, hver paa ca. 125 Sider, i Format 4¾ X 6¾ Tommer. Paa Forsiden af hver Del findes i Farvetrykt Billedet af de tre Vise, der følger Østens Stjerne. Som Forord findes en kort Levnedsskildring af Forfatteren. Bogen er trykt med store, let læselige latinske Typer.

Den sælges, saa langt Lageret rækker, for den beskedne Pris af

60 Cts. per Eksemplar.
Portofrit.

Dan. Luth. Publ. House.

Vore nye Bibler.

Da vi i lang Tid har følt Savnet af mere praktiske Indbindinger paa de almindelige Husbibler og Konfirmandbibler, fik vi for en Tid tilbage truffet Aftale med et Firma i Udlandet om at indbinde et Parti danske Bibler specielt for os. Sendingen er nu ankommen, og vi kan derfor nu foruden de i vor regulære Bibelfortegnelse opførte Bibler, tilbyde og dertil særlig anbefale følgende nye Numre:

Nr. 16—A. Almindelig 8vo. stortilet Husbibel i stærk, bøieligt Chagrin med Guldsnit og runde Hjørner. Pris $3.00.

Nr. 24—A. Den almindelige Konfirmandbibel i Lommeformat. Speciel Indbinding i fint, bøjeligt Chagrin med Guldsnit. Pris $1.40.

Nr. 24—B. Samme som Nr. 24—A. men med runde Hjørner. Pris $1.60.

Alle disse Bibler er af det danske Bibelselskabs Udgaver, og med det ny Testamente i ny Oversættelse.

Den, der har set disse Bibler, vil være enig med os i, at de særligt egner sig til Gavebøger.

[illegible] Publ. House.